

[Aksel Larsen.]

„Det radikale venstre er stadig af den opfattelse, at Danmark bedst sammen med de andre nordiske lande kan virke til fremme af afspænding og fred ved at stå uden for en militær stormagtsgruppe.“

Jeg ville tillægge det større betydning, hvis det var foreslået fra ledelsens side ved landsmødets begyndelse, eller hvis det havde fået et par hundrede stemmer på landsmødet. Men når det ikke har fået halvdelen af stemmerne på landsmødet, er spørgsmålet: hvor stor vægt vil man tillægge det? Jeg kan ikke undlade at tilføje, at jeg ikke tvivler om, at det radikale venstre og folkesocialisterne mener, at dette vil være bedst, men det radikale venstres praksis, i hvert fald siden 1957, har været, at de var yderst tilfredse med det næstbedste og slet ikke forlangte det bedste. Jeg synes, de skylder vælgerne en mere klar oplysning, før de går ud og appellerer til dem om stemmer på grundlag af deres stilling til NATO.

Ja, så burde jeg måske også sige nogle elskværdige ord til det ærede medlem hr. K. B. Andersen, men det kan jeg ikke oven på den grausame salbe. Den var så voldsom, at det er ligefrem umuligt at beskæftige sig med den. Hvis man skulle tro på drønet og de stærke ord, var der altså socialdemokratiet, det radikale venstre og de uafhængige her i salen, men venstre, de konservative og socialistisk folkeparti var totalt ausradiert. Men jeg kan dog sige det — det kan det ærede medlem hr. K. B. Andersen ikke have glemt — at da man sammen med venstre og de konservative — og det var jo ikke forargeligt, at socialdemokratiet stemte sammen med venstre og de konservative; det er det kun, hvis vi skulle komme til at gøre det — lavede omsforliget i 1962, erklærede man vitterligt højlydt, at det ville sikre økonomi, valuta og beskæftigelse. Og det er jo rigtigt, at det var sådan et lille år, ja, 3/4 år frem, så kom man med helhedsløsningen, idet man sagde: dette er nødvendigt for at sikre økonomi, valuta og beskæftigelse. Samme argumenter brugte man ved tvangsopsparingen og forskellige indirekte skatter. Det er rigtigt, at man har sagt sådan hver gang, og så må det være mig tilladt at spørge: hvor mange gange skal det sikres? Er dette ikke tegn på, at vi ikke har en stabil økonomisk politik herhjemme,

at der mangler meget i det, og burde man så ikke alvorligt overveje, hvordan man får en sådan stabil økonomisk politik? Jeg kan ikke beundre disse stadige redningsaktioner for økonomi, valuta og beskæftigelse, når de er af den art, at de bestandig fordrer nye redningsaktioner.

Jeg fastholder, hvad jeg har sagt i min tale i går, at det, vi burde have — og det er det nye — er en styret økonomi, hvor man søger at få investeringer til mest muligt at ske efter samfundshensyn, og hvor man tilstræber betydelige besparelser på statsbudgettet. Her tænker jeg især på de uproduktive udgifter, de 1.800 mill. kr., som det ærede medlem hr. K. B. Andersen med fryd stemmer for til militæret, og jeg tænker for den sags skyld også på den kontante hjælp til landbruget, som jeg mener de ændrede afsætnings- og prisforhold har gjort ganske urimelig. Jeg tænker på at få begrænset det overflødige forbrug, og jeg talte om det i går. Jeg tænker på at få indført en differentieret rente, sådan at boligbyggeriet og særlig vigtige eksporterhverv kunne få penge til en billigere rente end de foretagender og erhverv, der ikke tjente samfundet i så høj grad. Jeg talte om ændrede afskrivningsregler med differentierede afskrivningsmuligheder netop for at kunne styre investeringerne. Jeg talte om en effektiv skatteligning, og jeg talte om en boligfond til finansiering af boligbyggeriet.

Vi har hørt en del fra den højtærede statsminister om boligbyggeriet — ja, det ærede medlem hr. K. B. Andersen talte også om det, noget mere polemisk, med fægten i luften med forskellige pjecer — men vi hører intet om, hvordan boligbyggeriet skal finansieres tilstrækkeligt og finansieres på en sådan måde, at boligerne og lejlighederne ikke bliver for dyre — det forekommer mig at være noget uendelig væsentligt. Det, vi har hørt om boligforholdene i Randers, illustrerer dog, at det ikke er nok, at der bliver bygget boliger; de skal også bygges sådan, at boligafgiften eller lejen ikke er større, end at almindelige dødelige kan få råd til at bo i dem.

Men om alt dette og om meget andet væsentligt fra min tale i går har der stort set været tavshed fra de højtærede ministre og naturligvis fra socialdemokratiets ærede ordfører. Jeg håber imidlertid, man benytter